

Bevroren bloesem

Bevroren bloesem

Hannah Roelofson

2021
Uitgeverij Blooming
Zoelen

Copyright © 2021 Hannah Roelofson

Omslagontwerp Erik Kanters

Omslagfoto Kees van de Veen © Dagblad van het Noorden

Foto auteur Alette Berends

Vormgeving binnenwerk Walter Kleffens

ISBN 978-90-830656-6-3

NUR 301

uitgeverijbloomington.nl

*

Lopend door de gangen van het ziekenhuis in Leiden volg ik de pijn naar de spoedeisende hulp. In de wacht-ruimte zijn alle stoelen bezet, mensen die een plek zijn misgelopen hangen tegen de muur of zijn gaan zitten op het grijze linoleum. Ik meld me bij de vrouw achter glas, met één handgebaar heft ze de barrière tussen ons op, vraagt naar mijn gegevens en geeft me een nummer. Op hetzelfde moment verschuiven de cijfers op het het apparaat en in het midden van de ruimte komt er beweging in de derde rij. Een man staat op en loopt naar één van de behandelkamers. De stoel die vrijkomt wordt opgevuld door armen en benen die zich openen.

Ik twijfel. Als ik daar ga zitten, word ik vast platgedrukt door de mannen aan weerszijden van de stoel. Mijn benen trillen van vermoeidheid, ik neem het risico en loop op de stoel af. Als ik voor ze sta, trekken benen en armen zich terug en zink ik neer in het plastic kuipje. Zodra ik zit dringt er een penetrante geur mijn neusgaten binnen en spreidt één van de mannen opnieuw zijn benen. Ik maak me klein en leun naar achteren, de leuning veert mee. Mijn blik glijdt langs de rij mensen. De vrouw tegenover me is ongeveer van mijn leeftijd, vijftwintig, ze zit in elkaar gedoken en kreunt zachtjes. Ik kijk naar mijn hand, die in een katoenen zakdoek is gewikkeld, het patroon is vervaagd door het bloed. Als de andere man zich voorover buigt en zijn armen in een hoek op zijn bovenbenen

zet schiet ik omhoog, wring me door de kleine opening en voeg me alsnog bij de mensen die een bontgekleurd behang vormen tegen de witte muur.

Het wachten kan opnieuw beginnen.

Het is vijf uur geleden dat Glenn mij achterliet in Café van Engelen aan de Nieuwe Rijn.

In het begin van de avond had hij zwijgend en in een rap tempo drie pilsje achterovergeslagen. De stilte creëerde een afstand tussen ons die groter werd bij elke slok.

Hij had over de telefoon aangekondigd dat hij wilde praten, zijn stem klonk ernstig.

‘Is er iemand dood?’ vroeg ik.

‘Natuurlijk niet.’

‘Wat is er dan?’

‘Ik wil het over “ons” hebben,’ zei hij.

Glenn wilde met me praten, maar het bleef stil.

‘Wil je nog praten?’ vroeg ik.

Hij stak zijn hand in de lucht alsof hij iets tegen wilde houden.

Ik gleeed van de barkruk. ‘Hier heb ik geen zin in, Glenn.’

Voordat ik de uitgang had bereikt riep hij me terug.

‘Ik vind het moeilijk, Julia,’ zei hij toen ik voor hem stond.

Ik wachtte.

‘Wat vind jij van onze relatie?’ vroeg hij.

‘Jij wilde praten, niet ik.’

‘Jij bent dus tevreden?’

‘We seksen goed!’

'Julia, het gaat niet alleen om seks.'

Het werd stil. Hij bestelde een pilsje zonder te vragen wat ik wilde, zijn hand trilde licht toen hij het glas naar zijn mond bracht. Ik negeerde zijn lomphheid en bestelde voor mezelf een jonge jenever en nam een slok. De ijsklontjes tinkelden tegen het glas.

'Glenn?' Mijn stem klonk zeurderig.

'Je deelt weinig met me, dat is het probleem.'

'Ik deel mijn lichaam.'

'Het gaat om intimiteit.'

'Samen slapen is intiem genoeg.'

Hij zweeg.

'Je verlangt iets van mij wat ik niet kan geven,' zei ik, stond op en liep richting toilet.

Toen ik terugkwam was zijn plek leeg. Ik keek met verbazing naar het rommelige decor, de barkruk stond slordig in de ruimte, een half opgedronken biertje op de bar, daarnaast wat losgeld.

Besluiteloos bleef ik staan.

'Een jonge met ijs?' vroeg de barman.

Ik bleef tot ver na sluitingstijd, liet mijn fiets achter bij het café en liep over de stille grachten in de richting van mijn huis. Wat ik had willen voorkomen gebeurde toch, ik struikelde bij het oversteken over de stoeprand en kwam languit op het trottoir terecht. Mijn rechterhand raakte als eerste de grond met een stekende pijn als gevolg. Uit mijn handpalm stak een stuk glas, als het zeil van een schip. Ik ging zitten en trok het eruit, de tegels kleurden rood. Een voorbijganger stopte, zette zijn fiets slordig tegen de

gevel, liep naar me toe en bekeek mijn hand.

‘Je kunt hier niet blijven zitten,’ fluisterde hij alsof hij bang was de stilte van de nacht te verstoren.

‘Dat ziet er niet goed uit,’ ging hij verder en pakte een zakdoek uit de zak van zijn colbertje, vouwde hem open en depte de wond. Het wit kleurde rood. Met zorg wikkelde hij mijn hand erin en hielp me met opstaan.

Ik rook vaag zijn aftershave.

‘De wond moet gehecht, ik breng je naar de eerste hulp,’ zei hij.

‘Dat is niet nodig,’ protesteerde ik. Hij negeerde mijn opmerking, pakte zijn fiets die langs de muur naar beneden was gegleden en zei:

‘Je moet ook een tetanusprik. Ga zitten.’

Het was meer een bevel dan een verzoek.

Toen ik op de bagagedrager zat, pakte ik een plooi van zijn colbertje en legde mijn bebloede hand op schoot. Hij fietste door de stilte straten van de nacht richting het Centraal Station en van daaraf door naar het ziekenhuis. Hij wachtte tot de draaiende beweging van de deur me tot in de hal bracht. Ik keek achterom en stak mijn hand op. Hij knikte.

Ik dacht aan mijn vader, ze moesten van dezelfde leeftijd zijn.

In de wachtkamer zit nog een handjevol mensen, de man tegenover me vloekt.

Ik voel een steek in mijn hand.

Het volgende nummertje verschijnt, hij veert op en

stompelt naar één van de behandelkamers.

Pas tegen acht uur ben ik aan de beurt, de wond wordt schoongemaakt, gehecht en ik krijg een tetanusprik.

Rond half negen loop ik door de gangen richting de uitgang, mijn arm rust in een mitella.

Eenmaal buiten bots ik tegen een muur van warmte. De stad kookt. Wat had ik de afgelopen dagen verlangd naar die verlossende regenbui, niet zo'n miezerig buitje, maar één die mij binnen korte tijd kletsnat zou maken, die de straten afkoelde, de parken en bomen tot leven bracht. Ik zou dansen op straat, de hemel met een wijds gebaar omarmen, doorweekt zou ik worden, maar blij met de koelte die de regen met zich meebracht. De hitte maakt me loom en lui. In plaats van te werken bracht ik deze week in het park door, dat kon omdat ik mijn geld verdien bij een uitzendbureau. Ik had mijn school niet afgemaakt, wilde vrij zijn en geld verdienen, hierdoor moest ik wel genoegen nemen met schoonmaakbaantjes, fabriekswerk of ander ongeschoold werk. Vorige week kreeg ik een aanbod om te werken in het ziekenhuis, dat heb ik geweigerd, het was op de afdeling CSA, de temperatuur kon daar hoog oplopen door de machines die de medische apparaten steriliseerden.

Ik knijp mijn ogen tot spleetjes, het bonkt in mijn hoofd, het zijn de resten van de nacht die een uitweg zoeken. Mijn blik glijdt over het plein, het krioelt er van de mensen, de kleuren van de zomer maken het tot een vrolijk schouwspel. In de hal van het station laat ik me meevoeren met de stroom reizigers naar de voorzijde, onderweg slaan ze af, de trappen op naar het perron.

Vanaf het stationsplein loop ik richting de Hooigracht, langs de viskraam. Rond het middaguur zullen de luiken een luifel worden en stromen de klanten ongetwijfeld toe.

Op de grachten zijn er de laatste tijd geveltuintjes bijgekomen, bloemen in verschillende tinten vrolijken de straat op. In één van de tuintjes staat een parasol, die de hortensia's tegen de zon beschermt. Een oudere man in een smetteloos wit overhemd houdt een gieter in zijn hand en geeft de planten water, zijn hand bibbert licht. De volgende zijstraat is de Volmolengracht, ik ben bijna thuis.

Ik moet Glenn bellen.

Twee jaar geleden ontmoette ik hem in mijn stamkroeg.

Hij kwam binnenlopen en keek zoekend het café rond, onze blikken kruisten elkaar en bleven even hangen. Hij liep naar achteren waar een groep mensen hem begroette. Door zijn manier van lopen bleef ik kijken, zijn schouders maakten een wat schokkerige beweging alsof hij op zoek was naar een houding die paste bij dat moment. Zijn haren, blond en wild, zijn kleding een spijkerbroek met leren jas. Hij was zeker een paar jaar ouder dan ik. Het beviel me. De volgende avond zat hij aan de bar toen ik binnenkwam, ik negeerde hem en nam schuin tegenover hem plaats.

Later vertelde hij dat hij voor mij was teruggekomen, maar vrijwel meteen op me was afgeknapt.

'Je zag me niet eens zitten.'

Dat was het niet. Ik voelde me overdonderd door zijn aanwezigheid en wist me geen houding te geven dus negeerde ik hem.

Toen hij opstond en weg wilde gaan, zei ik:

‘Wat dacht je?’

‘Wat bedoel je?’ Zijn wenkbrauwen schoten omhoog en vielen daarna weer op zijn plaats.

‘Zullen we het een keer proberen?’

‘Je bedoelt?’ vroeg hij.

‘... iets leuks doen met elkaar.’

‘Wat dan?’

Daar had ik niet zo gauw een antwoord op.

‘Zin in een drankje?’

Hij ging weer zitten.

Uren later namen we voor de kroeg afscheid, de geluiden uit het café verstomden zodra de deur achter ons dicht viel.

We zoenden.

‘Mmm, volgens mij...,’ zei hij toen we stopten.

‘... kunnen we het goed,’ maakte ik zijn zin af.

Opnieuw vonden onze lippen elkaar. Zijn hand gleed onder mijn T-shirt en streelde mijn rug. Ook mijn hand ging op zoek naar de warmte van zijn lichaam en ik werd verrast door de zachtheid van zijn huid, glad maar toch sterk.

Een week later vreeën we bij hem thuis.

‘Ga je naar huis?’ vroeg hij, toen ik uiteindelijk opstond

en me begon aan te kleden.

‘Ja,’ zei ik.

‘Doe niet zo flauw.’

Hij lachte.

‘Als ik met iemand slaap, heb ik een intieme relatie en die hebben wij nog niet.’

Het duurde een paar maanden voordat we voor de eerste keer met elkaar ontbeten.

Dit was het begin van onze relatie.